

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne har sat regelforenkling og afbureaukratisering højt på dagsordenen. I folketingsåret 1996-97 fremsatte Venstre og Det Konservative Folkeparti et fælles beslutningsforslag (beslutningsforslag nr. B 127), hvor regeringen blev pålagt at nedbringe og forenkle regelmængden samt lette de administrative byrder. Dette beslutningsforslag er et led i en række af konkrete beslutningsforslag om regelforenkling og en opfølgning på beslutningsforslaget fra folketingsåret 1996-97. Beslutningsforslaget er en genfremsættelse. Se beslutningsforslag nr. B 90 fra folketingsåret 1997-98 (1. samling), Folketingstidende 1997-98 (1. samling), forhandlingerne s. 4164 og tillæg A s. 2771 og 2772 og beslutningsforslag nr. B 54 fra folketingsåret 1998-99, Folketingstidende 1998-99, forhandlingerne s. 2329 og 6249, Tillæg A s. 2455 og 2457 samt tillæg B s. 650.

I landzonen må der som hovedregel ikke foretages udstykning, opføres ny bebyggelse eller ske ændringer i anvendelsen af bebyggelse og arealer, uden at landzonemyndigheden tillader det. I dag er det amterne, der har denne myndighed.

Forslagsstillerne har den holdning, at de folk, som lever og bor i naturen, har den fornødne respekt for den. Mange har valgt at bo på landet, fordi de kan lide at bo tæt ved naturen. Ofte lever de endda af naturen, og deres familier har boet der i generationer. Forslagsstillerne har derfor tillid til, at de forvalter naturen godt. Forslagsstillerne glæder sig over, at folk bruger naturen, og at der er folk, der vælger at bo i landdistrikterne. Selvfølgelig skal der være regler, men disse regler håndhæves bedst af de mennesker, der er valgt i området. Derfor skal beslutninger om udstykning og byggeri i landdistrikterne lægges ud til kommunerne. De har lokalkendskabet, og de er tættere på borgerne. De er derfor bedre til at vurdere, om en beslutning er god eller dårlig for det lokale miljø. Beslutningerne vil være under tæt politisk kontrol, fordi borgerne kan henvende sig til deres lokale politikere, hvis de er utilfredse med disses beslutninger.

Amterne bør kun fastlægge rammerne i regionplanerne, hvorefter det er kommunerne, der træffer de konkrete beslutninger. Undersøgelser har vist tilfreds-

hed hos både amter og kommuner med denne foreslåede opgavefordeling.

I dag, hvor det er amterne, der træffer den endelige afgørelse, er der meget dobbeltadministration. En »zonesag« skal både behandles i kommunen og i amtet. Det vil sige, at kommunens tekniske forvaltning først skal ud for at besigtige området og derefter forelægge sagen i kommunens tekniske udvalg. Herefter skal sagen sendes videre til amtsrådet, som så laver nøjagtig det samme arbejde. Det er dyr dobbeltadministration, og også derfor bør landzonekompetencen ligge hos kommunerne.

Et eksempel på dobbeltadministration og manglende kendskab til lokalområdet er en sag fra byen Selde i Viborg Amt. Indehaveren af en autogenbrugsvirksomhed, som ejede en knap 2.500 kvadratmeter grund i et drikkevandsområde, ansøgte om tilladelse til at opføre en ca. 600 kvadratmeter demonterings- og lagerhal på grunden, således at man kunne arbejde indendørs om vinteren.

Kommunen meddelte tilladelse, men amtet meddelte afslag på ansøgningen med henvisning til planlovens bestemmelse om, at »arealanvendelsen ifølge regionplanen ikke må ændres til noget grundvandstruende«. Sagen blev anket til Naturklagenævnet, der ændrede amtets afslag til en tilladelse. Naturklagenævnet vurderede, at amtet i sin vurdering ikke havde taget højde for, at opførelsen af hallen ville medføre konkrete miljømæssige forbedringer, idet man i demonterings- og lagerhallen ville etablere et befæstet underlag. Det betød i praksis, at ansøgeren ville sikre grundvandsinteressen ved at hindre den nedsivning, som ellers ville finde sted uden for det 2.500 kvadratmeter store område.

Der var altså her tale om konkrete miljøforbedringer, som amtet i sin afgørelse helt så bort fra, fordi amtet alene afgjorde sagen efter planlovens bestemmelser om nyopførelser. Denne unødige – og tillige miljøskadelige – dobbeltadministration ville være undgået, hvis kommunen havde haft kompetencen til selv at udstede tilladelse til byggeriet. (Naturklagenævnet, j.nr. 31/760-0196).